

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

KAYIP DÜNYA

KORKUNUN ŞİMŞEĞİ
ELLİK

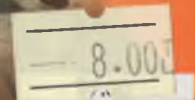
Canavar Peşinde

**Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz!
Kayıp Dünya**

**Tavania'da gök yarılmaya,
açılan geçitlerden korkunç canavarlar gelmeye
devam ediyor. Tom ve arkadaşları,
bu kez dev bir elektrikli yılan balığı ile
karşı karşıyalar:
Korkunun Şimşeği Ellik!**

Kayıp Dünya serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Acımasız Yaratık Konvol
- Kızgın Düşman Hellion
- Geceyarısı Savaşçısı Madora
- Dehşet Saçan Krestor
- Kanatlı Canavar Karnivora

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbulbook.com.tr

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2016

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 41

KAYIP DÜNYA

Korkunun Şimşegi Ellik

Beast Quest

Ellik the Lightning Horror

ISBN: 978-605-188-043-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Beast Quest Limited, 2010

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2010

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Düzeltili: Ergül Karakaya

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

KORKUNUN ŞİMŞEĞİ

ELLİK

Canavar Pesinde

KAYIP DÜNYA

ADAM BLADE

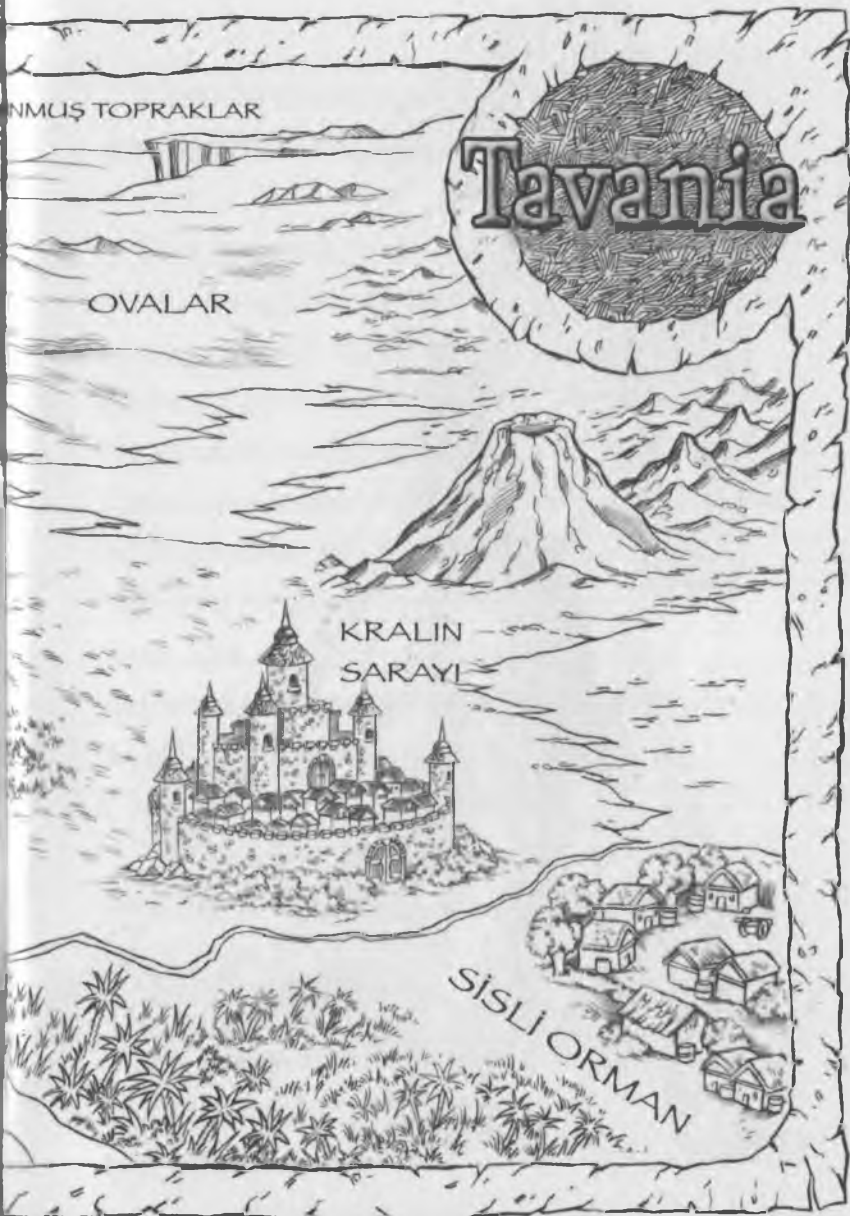
NMÜŞ TOPRAKLAR

Tavania

OVALAR

KRALIN
SARAYI

SİSLİ ORMAN

Karanlık Güçlerin ele geçirdiği bir başka dünyaya daha hoş geldin.

Tom, yanında yol arkadaşlarıyla beraber evine döndüğünü zannederken kendini Tavanaia denilen yeni bir krallıkta buldu. Tavanaia'da hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Tom ve Elenna, bir yandan krallığı altüst eden altı korkunç Canavarla savaşıırken, diğer yandan ise çok eski bir düşmanla yeniden yüzleşmek zorundalar. Oğlumla hiç böylesine gurur duymamıştım. Ama Tom, umduğum kadar büyük bir kahraman mı gerçekten de? Yoksa oğlumun başarısızlığına mı şahit olacağım?

Geriye tek bir soru kalıyor: Şu ana kadarki en ölümcül Görevinde Tom'a katılacak kadar cesur musun?

Bu sorunun yanıtını yalnızca sen biliyorsun...

Freya

GİRİŞ

Sisli Orman'daki bir ağacın üst dalında oturan Maymun Barbo, kahverengi kuyruğunu sallayarak etrafında uçuşan parlak renkli kuşları izliyordu.

Barbo, aniden burnunu kaldırıp havayı kokladı. Yakınlardaki tatlı meyvenin kokusunu nerede olsa tanırdı. Dişlerini takırdattı ve kuyruğuyla dala tutunup baş aşağı sarktı. Dişi maymunun yan ağaca

asılı, olgun papaya meyvesini görmesiyle koparması bir oldu. Baş aşağı durmaya devam ederek papayadan koca bir ısırık aldı ve meyvenin tatlı suyunu iştahla içmeye başladı.

Sürüdeki diğer maymunlar da Barbo'nun etrafındaki dallarda karınlarını doyuruyorlardı. Neyse ki Sisli Orman, her hayvan için lezzetli yiyeceklerle doluydu.

Meyvesini bitiren Barbo, kabuğu yere atıp tekrar dala tırmandı. Şimdi de tam karşısındaki yıldız meyvesi, yemesi için ona göz kırpıyordu sanki. Obur maymun, hızla daldan dala atlamaya başlayıp meyveyi yaprakların arasından çekip aldı.

Meyveyi yerken, kız kardeşi Çiro'nun ona doğru geldiğini gördü. İki maymun birbirlerini bağırarak selamladıktan sonra

Çiro, Barbo'nun kürkündeki pireleri ayıklamaya başladı. Rahatlayan Barbo'nun gözleri, yavaşça kapanıyordu.

Ama aşağıda yankılanan ani çatırdamayla gözleri kocaman açıldı. Diğer maymunlar telaşla kaçışıyor, kuyruklarını sallayarak hızla daldan dala atlıyorlardı. Barbo, yaprak örtüsünün arasından göğe bakınca, kara bulutların yaklaştığını gördü. Aniden düşen yıldırımla Sisli Orman aydınlanıvermişti. Çiro, altındaki dalı ayağıyla salladı ve koca ağzını açıp sarı dişlerini gösterdi. Barbo'nun tüyleri de diken diken olmuştu. Başları dertteydi!

Tüm sürü, tehlikenin nedenini görebilmek için üst dallara tırmanmaya başladı. Barbo da kollarını açabildiği kadar açıyor, elinden geldiğince hızlı tırmanıyordu.

Ölümcül yıldırım, ormanı bir kez daha aydınlattı. Bu defa daha yakına düşmüştü. Barbo'nun kafası karışmıştı: Genelde yıldırımların ardından yağmur yağardı. Ama bu kez bir damla bile yağmur yağmamıştı. Maymunlar ziyafet çekmeyi bırakıp ellerindekileri atmaya, kaçışmaya başladılar. Uyarı dolu çığlıkları, ormanı ayağa kaldırmıştı. Barbo, yanındaki Çiro'nun onu ittiğini fark etti. Korkudan zangır zangır titriyor olsa da kendisini koşup kaçmaya zorluyordu.

O anda düşen yıldırım yakındaki bir ağaç gövdesini çatırdatarak ikiye ayırınca, ağaç alev aldı. Parlak ışık yüzünden az kalsın kör olan Barbo, ağaçların arasında gezinen dev bir gölge görür gibi oldu. Ama alev alan ağacın kokusu, burun deliklerini yakmaya

başlamıştı. Sonra aniden çığlık attı. Çiro neredeydi? Barbo, çaresizce kardeşine seslendi ama ümitsiz çığlıkları ormandaki seslerin arasında kayboluyordu.

Barbo, çıldırmış gibi sarmaşıktan sarmaşığa atlayarak kaçmaya başladı. Arkasına dönüp onu kovalayan devin neye benzediğine bakmaya bile cesareti yoktu. Ağaçların arasında kaçışan diğer maymunları belli belirsiz seçebiliyordu.

İlerideki birkaç ağacı da geçince araya bir düzlük girdi. Barbo, biraz ötedeki ağaca yetişemeyeceğini anlamıştı. Diğer maymunlar da canlarını dişlerine takarak hızlanmaya başlamışlardı. Atlamayı deneyenlerin bir kısmı başarıyor, bazıları ise havada taklalar atarak yerdeki yaprakların arasına çakılıyordu.

Barbo, son sarmaşığa tutunduktan sonra ümitsizce kendini boşluğa fırlattı. Vücudundaki tüm kasları esnetip açmaya çalışıyordu.

Havadayken, bir şeyin ona sessizce arkadan çarptığını hissetti. Etrafı bembeyaz olmuştu. Diken diken olmuş kürkünden yayılan yanık kokusunu alabiliyordu. Kol ve bacaklarını artık hissetmiyordu ve havada taklalar atarak yere düşmeye başladı. Düşerken kuyruğuyla etrafı yoklayıp düşüşünü yavaşlatmaya çalışıyordu.

Ağaçlardan birinin dibindeki çalılığa düşünce, nefesinin kesildiğini hissetti. Diğer maymunların dehşet dolu çığlıkları, giderek uzaklaşıp kaybolmaya başlamıştı.

Dişi maymun, artık tek başınaydı.

Barbo'nun başının üzerinde bir gölge yükselmeye başladı. Karşısındaki siyah pullu yaratığı görünce, korkudan kaskatı kesildi. Yaratığın gövdesi bir ağaç kadar kalındı ve başının iki yanındaki yüzgeçleri gökkuşağı renklerindeydi. Canavarın düz ve pürüzsüz kafasına bakan Barbo, karşısındakinin bir çeşit yılan olduğunu

düşündü. Hem de dev bir yılan! Yılanın ağzından çıkan uzun, çatallı dili, Barbo'nun korkusunun tadına bakıyordu sanki.

Bir kez daha yıldırım düştü. Dev yılan, tam da kafasına isabet eden darbenin etkisiyle sallanmaya başladı. Ama yıldırım yaratığa zarar vermek yerine, onu daha da güçlendirmişti sanki. Canavarın pulları boyunca yayılan mavi bir ışıltı, tüm vücudunda dolaştı ve açlıkla parlayan kan kırmızı gözleri Barbo'ya kilitlendi. Ağzını açıp kılıç gibi keskin dişlerini gösteren dev yılan, kıvrılarak yükselmeye başladı.

Canavar saldırıya geçtiğinde Barbo, sonunun geldiğini biliyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

SUÇLAMALAR

Malvel'in askerlerinden biri olan Nathan yaralı çocuğa doğru eğilirken, Tom da karşısındaki öfkeli suratları izliyordu. Genç hırsız, gözlerini açmadan sayıklamaya devam ediyordu. Yüzü bembeyazdı. Sırtı ise Gece Yarısı Savaşçısı Madora'nın pençe ve dişleriyle açtığı yaralarla doluydu. Yaralardan sızan kan, toprağa karışıyordu.

"Sence yaşayacak mı?" diye sordu Elenna. Ama Nathan, ona soğuk bir bakış atmakla

yetindi. Kız, Gümüş'ün, bacaklarına sokulduğunu fark edince, kurdunu okşayarak konuşmaya devam etti: "Madora çok kuvvetli bir düşmandı. Ona karşı hiç şansı yoktu."

"Aynı yalana devam ediyorsun!" diye bağırdı Nathan. "Bunu ona ikiniz yaptınız. Kaldırın ellerinizi!"

Ellerini kaldıran Tom, *Madora'yı çocuğa zarar vermeden önce durdurabilseydik keşke*, diye düşündü. Gökteki kara geçit de Madora'yı evine gönderir göndermez kapanıp gözden kaybolmuştu. Başlarının üzerindeki camdan gökyüzü, şimdi eskisi gibi tertemizdi. Askerlere, onlar gelmeden hemen önce neler olup bittiğini kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu.

Bu krallık, Tom'u çok yormuştu. Gerçek evleri Avantia Krallığı'nın bozulmuş bir hali olan Tavana, Avantia'ya çok benzese de bir o kadar da farklıydı. Buradaki yerlerin isimleri başkaydı ve etraflarındaki her şey, onlara düşmanca davranıyordu. Örneğin, İyi Kral Hugo'nun yerine tahta Malvel geçmişti. Ayrıca Tom ile Elenna, sadece Kötü Büyücü ve öfkeli Canavarlar ile değil, doğayla da savaşıyorlardı.

Geriden bir patırtı duyulunca Tom, hemen arkasına döndü. Fırtına da kişnemeye başlamıştı. Tom'un eli kılıcına gittiyse de silahının çoktan alındığını hatırladı.

"Ellerinizi *kaldırmanızı* söylemiştim, değil mi?" diye bağırdı Nathan.

Aniden yaşlı bir adam, kalabalığın arasından öne fırladı. Kırıksıklıklarla dolu yüzü, korkudan bembeyaz olmuştu ve yerdeki çocuğa bakıyordu. Tom, adamı hemen tanıdı: Bir önceki gün askerlerin arasına gizlice karışınca karşılaştıkları askerlerden biriydi. Adam öfkeyle, “Oğluma ne yaptınız?” diye sordu.

Askerler, mırıldanmaya başladılar. Çocuğun babasının aralarında olduğunu bilmiyorlardı demek ki. Kalabalıktan bir başkası, “Onları hemen burada cezalandırmalıyız!” diye bağırınca, askerler kılıçlarını çekmeye başladılar.

Elenna, “Biz yapmadık...” diyecek olduysa da sözü, yaralı çocuğun inlemesiyle kesildi. Madora'nın keskin pençelerinin açtığı yara, kanamaya devam ediyordu. Yaşlı savaşçı,

oğlunun yanında diz çöktü ve elini tutarak, “Jude,” dedi. “Konuş benimle evlat. Bu haydutlar ne yaptı sana?”

Çocuk acıyla kıvranınca, yaşlı asker başını kaldırıp Tom’a baktı. Bakışları Tom’un kanlı ellerine takılınca yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

Kararlı bir sesle, “Biz değildik,” dedi Tom.

“Biz böyle bir şeyi asla yapmayız!” diye ekledi Elenna.

“Yalan!” diyen yaşlı adamın sesindeki tehdit açıktı. “Sözleriniz yalanlarla dolu!” Hemen ayağa fırladı ve kılıcını çekip Tom’a doğrulttu. “İkinizi de şuracıkta öldürmeliyim!”

Tom, elinden geldiğince hareketsiz duruyordu. Kılıç, boynunun bir santim ötesindeydi. Adamın gözleri yaşlarla dolmuştu.

Nathan, “Hayır Erko,” diye uyardı adamı. “Kral Malvel, bu ikisini canlı istiyor. Ve onları kaleye götürürsek büyük bir ödül alacağız.”

Erko, Nathan’ın sözlerini duymamışa benziyordu. Kılıcının kabzasını daha da sıkı ve ucunu Tom’un boynuna dayadı. Tom, kılıcın boynunu kanatmaya başladığını hissedebiliyordu.

Nathan, çaresizce tekrarladı: “Erko... Krala karşı gelemeyiz. Buna değmez.”

Erko dişlerini sıktı ve kılıcını yavaşça indirdi. Tom, yaşlı adamın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

“Bağlayın şunları!” diye emretti Nathan.

Askerlerden biri elinde iple yaklaşırken Gümüş, hırlayıp dişlerini gösterdi. Bir diğer asker kılıcını çekip kurda doğrultunca Elenna korkuyla, “Hayır!” diye bağırdı. “Sorun yok Gümüş, olduğun yerde kal.”

İnleyen Gümüş, sahibesinin emrini dinleyerek geri çekildi. Tom ile Elenna’nın kılıcını, kalkanını ve mızrağını Peter adında acemi bir asker almıştı. Tom ve Elenna’yı arkası açık bir at arabasına götürdüler ve elleriyle bacaklarını bağlayıp arabanın arkasındaki samanların arasına ittiler. Tom

direnmenin faydasız olduğunu, çünkü kaçacak doğru zamanı bulana kadar, karşı koymanın kendilerini yormaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu. Gümüş'ün yanına giden iki asker, kurdun ağzını iple kapayıp onu arabaya bağladılar. Fırtına'yı da arabanın önüne götürüp koşum takımını takmaya başladılar.

Jude'u, Tom'un yanındaki samanların üzerine yatırmışlardı. Yaralı genç, gözlerini açmaya çalışarak "Onlar değildi..." diye sayıkladı. "Dev... Beyaz kediye..."

"Kendini zorlama Jude," dedi Erko. "Şimdi dinlenmelisin. Ne söylediğini bilmiyorsun."

Birden ön taraftan bağrıışmalar gelmeye başladı. Fırtına şaha kalkmış, güçlü toynaklarını etrafa savuruyordu. Tom,

dirseklerinin üzerinde güçlükle doğrulup, “Fırtına!” diye bağırdı. “Her Şey yoluna girecek. Güven bana!”

Tom’un sözlerini duyan Fırtına sakinleŐti ve askerlerin onu arabaya koŐmasına izin verdi. Ardından Tom, havada Őaklayıp Fırtına’nın sırtına inen kırbacı duydu. At acıyla kiŐneyince Tom, öfkeyle arkasına dönerek, “Hey!” diye bağırdı. “Ona böyle davranamazsın!”

Arabayı kullanan adam, “Bana emir verecek durumda değilsin,” diyerek pis pis sıırıttı. Kırbacı bir kez daha Fırtına’nın sırtına indirdi ve araba hareket etmeye başladı. Gümüş, tekerleklerin peŐi sıra koşarken gözlerini Tom ve Elenna’dan bir an olsun ayırmıyordu.

“Zavallı Gümüş,” dedi Elenna. “ pler canını yakıyor olmalı.”

Araba ilerlerken Tom, arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Yakında o ve dostları, ödül karşılığında Malvel'e teslim edilecekti.

Yaşadığımız onca şeye, yendiğimiz tüm Canavarlara rağmen Görevde başarılı olamayacağız, diye düşündü. Malvel kazanacak...

İKİNCİ BÖLÜM

YENİDEN ÖZGÜRLÜK

“Bizi Malvel’e teslim etmelerine göz yumamayız,” diye fısıldadı Elenna.

Tom, başını kaldırıp etrafına bakındı. Bulundukları araba, beş altı arabalık bir konvoyun en arkasında ilerliyordu.

“Silahları ikinci arabada götürüyorlar,” dedi Tom. “İlk fırsatta buradan kurtulacağız.”

Fakat Tom’un henüz bir planı yoktu. Araba bir çukura girince, iki yana

savruldular. Ellerini kullanamadığı için Tom'un her yanı yara bere olmuştu. Üstelik hareketsiz kalan vücudu sızlamaya başlamıştı. Elenna'nın yüzünü ekşittiğini görünce onun da aynı durumda olduğunu anladı. Arkalarında ilerleyen Gümüş, yavaşça uludu.

Konvoy, günün en sıcak saatlerinde ilerlemeye devam etti. Bu arada Tom, gözleriyle yükselen ve tekrar batmaya başlayan güneşi takip ediyordu. Güneşin hareketlerine bakılırsa güneybatı yönüne, doğruca Malvel'in kalesine doğru ilerliyorlardı. Erko, sık sık arabanın yanına geliyor, oğluna matarasındaki suyu içirmeye çalışıyordu. Fakat çocuk, gözlerini zar zor açabiliyordu.

"Eğer oğlum ölürse," dedi yaşlı asker, "Malvel'den idam cezanızı infaz

etme görevini bizzat bana vermesini isteyeceğim.”

Tom, olanları tekrar açıklamanın fayda etmeyeceğini görebiliyordu. Jude’un kaleye varmadan önce kendine gelmesini ve gerçekleri anlatmasını umuyordu.

Güneş batarken Nathan’ın konvoyu durmasını emrettiğini duydular.

Arabalar sarsıntıyla durmaya başlayınca etrafına bakınan Elenna, “Neredeyiz?” diye sordu.

Tom, elinden geldiğince doğrulup arabanın yanından dışarı baktı. Ufukta, Malvel’in kalesinin kulelerini birer karaltı olarak seçebiliyordu. En öndeki üç araba biraz önlerinde durmuş, tüm arabalar çember şeklinde dizilmişlerdi. Askerler dizlerini esnetip çadırları kurmaya

başladılar. Fırtına'nın kişneyip toynaklarını yere vurmasıyla, bulundukları araba da sarsılarak durdu.

"Anlaşılan geceyi burada geçireceğiz," dedi Tom.

Kimse iplerini çözmek için yanlarına gelmedi. Askerlere ateş yakmak için odun toplamaları emredilmişti. Elenna'nın yanındaki Tom soğuktan ürperirken, Jude da sayıklamaya başlamıştı. Gökte ışıldayan yıldızların altında ateşin çıtırtısı ve pişen etlerin kokusu, tüm kampı dolduruyordu. Tom ve Elenna'nın başında tek bir gardiyan bırakmışlardı. Askerin zırhı, kamp ateşinin ışığıyla göz alıcı bir şekilde parlıyordu.

Tom'un boğazı kurumuş, midesi açlıktan guruldamaya başlamıştı.

“Yemeğin kokusunu alıp yiyememek, işkenceden başka bir şey değil,” dedi Elenna.

Tom, şakalaşan askerlerin kahkahalarını, yeme içme seslerini duyabiliyordu. Bir tek Erko onlara katılmaya istekli görünmüyordu.

Uzaktan, Nathan’ın, “Malvel şu haydutları yakaladığımıza çok memnun olacak,” dediğini duyabiliyorlardı. “Onları öldürmediğin iyi oldu Erko. Bu sayede iyi bir ödül alacağız.”

“O kadar emin olma Nathan,” dedi bir diğeri. “Onları henüz teslim etmedik. Eğer başaramazsak, Malvel bize kim bilir ne işkenceler yapar.”

Şakalaşmalar ve kahkahalar, giderek azaldı. Askerler yemeklerini sessizlik

içinde bitirdiler. Çok geçmeden horultular geceye karışmaya, kamp ateşleri sönmeye başladı. Tom, iplerini koparmayı denediyse de bilekleri acıdı. Dişlerini sıkarak acıya dayanmaya çalışıyordu.

Peter'e, "Hey! Sen!" diye seslendi. Onlara gözcülük etme görevi, yine çömez askere verilmişti. Tom, kendini zorlayarak

doğrulmaya çalıştı. “Bize biraz yemek ve su getirir misin lütfen!”

Gülümseyen Peter, “Hayatta olmaz,” diye yanıtladı. Tom kendini ümitsizce samanların arasına bıraktı. Fakat genç hırsızın karanlıktan gelen sesiyle yerinden tekrar fırladı.

“Yakalandığınız için üzgünüm!” diye fısıldadı Jude. “Benim yüzümden kaçamadınız. Babama gerçeği anlatmaya çalıştım ama tüm bu olanlar...”

Cümlesi yarım kalınca Tom, Jude’un Canavarı düşündüğünü anladı.

“Ne gördüğünü biliyorum,” dedi ona. “Ama diğerleri buna inanmayacaktır. Bizim Görevimiz Tavania’daki Canavarları evlerine geri gönderip kimseye zarar gelmemesini sağlamak. Sen de bize yardım etmelisin.”

Jude'un gözleri kocaman olmuştu. Huzursuz bir şekilde Tom'a baktı. "Ama size yardım edersem babamın başı derde girer," dedi. "Malvel hakkında neler dediklerini siz de duydunuz..."

"Tavania'nın başına bu dertleri açan, zaten Malvel'in kendisi," dedi Elenna. "Eğer sen istersen, gardiyan sana yemekle su getirir. Bu sırada sen bizim iplerimizi gevşetirsin. Biz de bu sayede Tavania'yı kurtarma Görevine devam edebiliriz."

"Ama Malvel'i nasıl durdurabilirsiniz ki?" diye karşı çıktı Jude. "Herkes ondan çok korkuyor. Askerler bile..."

"Sen yeter ki kaçmamıza yardım et," dedi Elenna. "Gerisini bize bırak."

Tom, eğilip Jude'un kulağına, "Yalnız değiliz," diye fısıldadı. "Kaleye vardığınızda

savaşçı Freya'yı bul. Tavana'nın kurtuluşunun anahtarı onun ellerinde: Freya, Malvel'i yenmemize yardım edecek yeni bir kahraman yetiştiriyor."

Jude da, "Malvel'in kötü bir kral olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. "Ve benim gibi düşünen çok insan var. Pekâlâ... Size yardım edeceğim."

Jude doğrulunca, Tom'un kalp atışları hızlandı.

"Hey, Peter," diye seslendi Jude. "Biraz su getirir misin? Hatta yanında da yiyecek bir şeyler? Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum ama öyle açım ki, neredeyse şu samanları yiyeceğim."

Tom ve Elenna'yı süzen Peter, "Yerimden ayrılamam," diye yanıtladı.

“Elleri ayakları bağılyken nereye gidecekler ki?” dedi Jude gülerek.

Sertçe başını sallayan Peter, Tom ile Elenna’yı son bir kez şüpheyile süzdükten sonra, hızla kampa doğru yürüdü.

Peter gözden kaybolur kaybolmaz Jude, ipleri çözmeye koyuldu. İplerin gevşediğini hisseden Tom, bağlarından çabucak kurtulup Elenna’nınkileri çözmeye başladı.

“Teşekkür ederiz,” dedi Jude’a. “Bu yaptığın çok cesurca...”

Ayaklarındaki ipleri çözen Elenna, “Silahlarımıza ihtiyacımız var,” diye araya girdi.

“Peter birazdan döner,” dedi Jude.

Tom da ayaklarındaki bağları çözdükten sonra arabadan aşağı atladı ve Elenna, Gümüş’ü çözerken gözcülük etti. Sonra

silahların bulunduğu arabaya doğru sürünmeye başladı.

Parlak közlerden yansıyan ışık, uyuyan askerlerin yüzüne vuruyordu. Erko, gözü kapalı, ağzı açık halde arkasına yaslanmıştı, Nathan ise yüzüstü yatıyordu. Tom, bulunduğu yerden, kampın diğer ucundaki fıçıdan su dolduran Peter'i görebiliyordu.

Silah arabasının arkasının açık olduğunu gördü ve karanlıkta silahları yoklamaya başladı. Eline kurmalı bir yay ve içi dolu bir ok torbası gelince sevindi. Elenna için silah bulmuştu bile. Sonra tekrar uzandı ve kendisi için de birer kılıçla kalkan aldı.

Ok torbası üst üste dizilmiş kılıçlara çarpınca Tom, donakaldı. Çıkan ses üzerine homurdanan Nathan, kolunu kaldırıp sırtüstü döndü. Tom, Peter'e baktı. Gardiyan, dikkatle etrafına bakınıyordu. Adam tekrar suya eğilene kadar Tom'a saatler geçmiş gibi geldi.

Sürünerek Elenna'nın yanına döndü. Elenna da boş durmamış, Fırtına'nın koşum takımını çözmüştü. At, başını minnetle Elenna'ya sürttü. Tom, yayı ve ok torbasını Elenna'ya atıp Fırtına'nın

sırtına bindi. Elenna da hemen dostunun arkasına tırmandı. At, hafif adımlarla uzaklaşırken Tom, arkasındaki Jude'un sesini duyabiliyordu.

“Bol şans!” diyordu genç hırsız yavaşça.
“Tavania, sizin yanınızda!”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÜYÜK PANİK!

Yeterince uzaklaştıklarına karar verince Tom, Fırtına'yı dörtmala sürmeye başladı. Jude'un hırsızlık yaparken kullandığı aldatma yeteneğiyle Peter'i sabaha kadar oyalamasını umuyordu.

Ay ışığı, yerde uzun gölgeler oluşturmaya başlamıştı. Kamp ateşleri tamamen gözden kaybolunca Fırtına'yı durduran Tom, eyer çantasından altın haritayı çıkarıp açtı. Aşağıdaki Gümüş, haritada bir yılan

gibi kıvrıla kıvrıla dolaşan çizgiyi takip ediyordu.

Altın haritayı ay ışığına göre çeviren Tom, üzerindeki işaretleri dikkatle inceledi. Bakışları, haritanın ortasındaki işaretli kaleye takılmıştı. Sonra başını biraz kaldırıp, kalenin tepesine baktı. Dev kale, bu haliyle tıpkı dağın tepesine konmuş, kocaman bir kargaya benziyordu. Ama Tom'un asıl dikkatini çeken, haritanın güneybatı köşesindeki işaretti.

Onun omzunun üzerinden bakan Elenna, "Bu bir geçit," dedi.

Harita Sisli Orman adında, yemyeşil bir alanı işaret ediyordu. Sisli Orman'ın yeri, Avantia'daki Kara Orman'la aynıydı. Ormanın tepesinde ise yanıp sönerik süzülen, kapkara bir bulut vardı.

Tom, parmaklarını bulut resminin üzerinde gezdirirken, “Bir sonraki Canavarın yeri işte tam burası,” dedi.

Geçidin hemen üzerinde küçük, zarif harflerle bir isim yazıyordu: *Ellik...*

“Sence Ellik neye benziyordur?” diye sordu Elenna.

Başını sallayan Tom, “Bilmiyorum,” dedi. Haritayı katlayıp eyer çantasına geri koydu. “Ama emin olduğum tek bir şey var: Ellik nasıl bir Canavar olursa olsun, kesinlikle çok öfkeli olmalı. Hiç kimse yaşadığı topraklardan koparılıp hiç bilmediği bir yere atılmaktan hoşlanmaz. Etrafına daha çok zarar vermeden onu bulup evine geri göndermeliyiz.”

Hava aydınlanmaya başladığında Tom ve arkadaşları hâlâ yoldaydılar. Güneşin

camdan gökyüzüne vurmasıyla birbirinden göz alıcı renkler oluşuyordu. Tom, başka gözcü askerlere denk gelmemek için Fırtına'yı zorlu patikalardan geçirmeye karar vermişti. Sonraki geçide doğru ilerlerken içindeki üzüntüyü bir türlü bastıramıyordu. Avantia'dayken Kral Hugo'nun sarayı adaletin, sadakatin ve

güvenin sembolüydü. Fakat Tavana denen bu çarpık krallıkta, saray ve taht, halk için kötü olan her şeyi temsil ediyordu.

Aniden bulutlardan düşen parlak bir yıldırımla gök, sanki ikiye ayrıldı. Tom ve Elenna, ellerini gözlerine siper edip yıldırımın nereye düştüğünü anlamaya çalıştılar.

“Güneye gitmeliyiz,” dedi Elenna. “Yani Sisli Orman tarafına...”

“Yıldırımını takip ediyoruz o halde,” diye ekledi Tom.

Keskin kayalıklı dağ yolu karşılarında belirirken yürüdükleri yol giderek dikleşiyordu. Bu dar, dağ patikalarında Fırtına'nın bacakları yorgunluktan titremeye başlayınca dek ilerleseler de aynı yerde dönüp duruyorlardı sanki.

Bir başka dönemeçle daha karşılaşıncaya, “Ne kadar ilerlesek de ne ormana ne de yıldırıma yaklaşabiliyoruz,” dedi Elenna öfkeyle. “Hâlâ doğru yolda mıyız sence?”

Tom, ağrıyan sırtını gevşetmek için gerindi ve Fırtına’nın terden sırılsıklam olmuş boynunu okşayarak, “Ne olursa olsun, yola devam etmeliyiz,” dedi.

Son tepeyi de aşmış dağın arkasındaki manzarayı görünce, Elenna, derin bir nefes aldı. Ufuktaki Sisli Orman, yemyeşil bir örtü gibi önlerine serilmişti. Gökyüzünde beliren yıldırımlar doğrudan ağaçların üzerine düşüyordu. Karşılarındaki, Tom’un o güne dek gördüğü hiçbir fırtınaya benzemiyordu. Ne yağmur yağıyordu ne de dolu...

Tom, Fırtına’yı hızla mahmuzlayınca Elenna, arkadaşına sıkıca sarıldı. Yanında

Gümüş'le koşan Fırtına'nın güçlü toynakları, ormana uzanan yolu dövmeye başlamıştı.

Güneşle beraber sıcaklık da yükseliyor, nem iyice artıyordu. Yolun iki yanında uzanan ağaçlık göğe doğru birleşiyor, yemyeşil bir kubbe oluşturunuyordu.

Yanlarındaki taptaze, kan kırmızı çiçekler öyle bir açmışlardı ki, Tom ve Elenna'yı aniden yutacaklardı sanki. Başlarının etrafında uçuşan sinekleri üzerlerine kondukça kovuyorlar, Fırtına ise kulaklarını huzursuzca sallıyordu. Yolun sonuna gelip yeşil bitki vadisini arkalarında bırakarak tekrar açık havaya çıktılar. Ormana yaklaşmışlardı artık.

Art arda düşen yıldırımlara yaklaştıklarında Gümüş, donakaldı. Derinden gelen bir sesle hırılıyordu.

Elenna, hemen elini yayına atıp, “Ne oldu oğlum?” diye sordu.

O sırada gökten korkunç bir patlama sesi geldi ve Fırtına, telaşla kişneyip şaha kalktı. Her renk ve boyda yüzlerce kuş, delirmiş gibi ormanı terk etmeye başladı. Kanat çırpma sesleri, neredeyse kulakları sağır edecek kadar kuvvetliydi.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Elenna.

Tom, eğilerek kuşlardan korunmaya çalışırken, Fırtına'yı idare etmekte zorlanıyordu. “Galiba bir şeyden kaçıyorlar!” dedi.

Kuşlar uzaklaşırken yer sarsılmaya başladı ve ormanın içlerinden kocaman bir toz bulutu gökyüzüne doğru havalandı. Gümüş havlıyor, Fırtına ise başını sağa sola savuruyordu.

“Hayvanlar!” diye bağırdı Elenna. “Hem de yüzlerce!”

Toz bulutunun içinden ilk çıkanlar, avazları çıktığı kadar bağırarak maymunlar oldu. Onları pumalar, yaban domuzları ve orangutanlar izledi. Yüzlerce hayvan koşup kükrüyor, çığlık atıp hırlayarak Tom, Elenna ve hayvan dostlarının üzerine doğru geliyordu.

“Sisli Orman’da yaşayan hayvanlar panikle kaçışıyor!” diye bağırdı Tom.
“Eğer bir an önce kaçamazsak, bizi ezip geçecekler!”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ÖLÜM SESSİZLİĞİ

Tom, Fırtına'yı döndürmek için dizginlere öyle sert asıldı ki Elenna az kalsın aşağı yuvarlanacaktı.

Omzunun üzerinden, "Bitki Vadisi'ne geri dönüyoruz!" diye bağırdı Elenna'ya.

Fırtına, önündeki Gümüş'le beraber, geldikleri yöne doğru koşmaya başladı. Tom, terli elleriyle Fırtına'nın kaygan dizginlerini kontrol etmeye çalışırken,

Elenna da arkadaşının beline sarılmıştı. Toz bulutu yüzünden boğazları ve gözleri yanıyor, öksürüyor ve önlerini zar zor görüyorlardı.

“Yaklaşıyorlar!” diye çığlık attı Elenna.

Tom, Fırtına’yı daha da sert mahmuzlayınca, güçlü at ileri atılarak hızlandı.

Bitki Vadisi’ne giren yol, aniden alçaldı. Öyle ki Tom ile Elenna, az kalsın kafa üstü yere düşeceklerdi. Toynaklarıyla yola tutunmaya çalışan Fırtına, ümitsizce kayıyordu.

“Yoldan çıkmak zorundayız!” diye bağırdı Elenna. “Saklanacak bir yer bulmalıyız!”

Tom, Fırtına’yı bitkilerin arasına sürünce Gümüş de atı takip etti. Arkalarındaki ses, son sürat yaklaşan bir ordununkine benziyordu.

Tom ve arkadaşlarının çalıların arasına girmesiyle, hayvanların çığlık çığlığa geçmeye başlamaları bir oldu. Antiloplar en önde koşarken, kaplanlar bitkilerin üzerinden atlıyor, beyaz karınları bir anlığına Tom ve Elenna'nın gözünün önünden geçiyordu.

Ortalık nihayet durulduğunda Elenna, güçlkle nefes alıp, “Bu nasıl bir Canavar ki tüm ormanı korkutabiliyor?” diye sordu.

Tom, içinde büyümeye başlayan korkuya teslim olmamaya kararlıydı. “Sanırım bunu öğrenmenin zamanı geldi,” diye yanıtladı.

Çalılıktan çıktıklarında, ormanın girişinde garip bir sessizlik vardı. Tuhaf yıldırımlar artık düşmüyor olsa da gökteki kara yarık yanıp sönüyor, ormandan yayılan dumanların arasında sinsice bekliyordu.

“Buradaki ağaçlar at sürmek için çok alçak,” dedi Tom. “Yola yürüyerek devam etmemiz gerek.”

Tom, Fırtına’nın sırtından inip dizginleri eline doladı. Elenna da eyerden aşağı atlayıp hemen yayını kavramı tı. “Bu sessizlik sinirimi bozuyor,” dedi etrafına bakarak.

“Nasıl desem... Bu, hiç... Doğal gelmiyor bana.”

Tom, bugüne kadarki Görevlerinde pek çok ormana girip çıkmıştı. Ama bu orman, hepsinin arasında en tüyler ürpertici olandı. Koskoca ormanda, ayaklarının altında ezilen dalların çıtırtısıyla yaprakların hışırtısından başka tek bir ses dahi duymuyorlardı. Bir eliyle ağır kılıcını kınından çekerken, diğer eliyle kemerindeki sarı mücevhere uzandı. Bu mücevher, ona kusursuz bir hafıza veriyordu. Sisli Orman'ın tüm yollarıyla girinti ve çıkıntıları, o an aklına kazınmaya başladı. *Mücevher sayesinde en azından kaybolmayacağız*, diye düşündü.

Ağaçların arasından sızan ışık, azalmaya başlamıştı. Yine de güneş, yanan ve devrilen ağaçların arasından ara sıra

yüzünü gösteriyordu. Elenna öksürmeye başlayınca, elbisesinin koluyla ağzını kapadı. Etraflarındaki toz bulutu, daha da büyümüştü. Fırtına, ne yapacağını bilmez bir halde kişnedi. Canavardan hiç iz yoktu ve Tom, bu koca boşluğun ortasında, kendisini her an ezilebilecek bir böcek gibi hissediyordu.

“Keşke Ellik’in neye benzediğini biliyor olsaydık,” dedi Elenna. “O zaman kendimizi biraz daha hazırlıklı hissederdik. Bir an önce ortaya çıksa da öğrensek.”

Tom, etrafına bakınarak, “Çıkacaktır,” dedi. “Biraz sabırlı olmalıyız.”

Gümüş aniden fırlayıp ilerideki yanmış açıklığa yöneldi. Fakat yine aniden durdu ve ulumaya başladı.

“Bir şey buldu,” diyen Elenna, hemen kurdunun yanına koştu. Fakat oraya

varmasıyla çığlık atması bir oldu. Tom, çabucak Elenna'nın yanına gitti. Karşılaştığı manzara nedeniyle öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Ayağının önünde, yanıp telef olmuş bir sürü maymun duruyordu. "Askerlerin bizi yakalamasına izin vermemeliydim," diye söylendi. "Eğer daha çabuk olsaydım ve buraya daha erken

gelseydim ...” Önündeki masum bedenlere bakıp başını salladı. Cümlenin devamını getirmeye içi elvermiyordu.

“Bu senin suçun değil, Tom,” dedi Elenna yavaşça. “Malvel’in suçu... Bunu sakın aklından çıkarma.”

Tom, başını sallayıp kılıcının kabzasını kararlılıkla sıktı. “Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, Malvel’in hakkından gelene kadar dinlenmeyeceğim,” diye yemin etti. “Ne kadar uzun sürerse sürsün!”

BEŞİNCİ BÖLÜM

İLK KARŞILAŞMA

Tom, kılıcıyla arkadaşlarına yol açmaya başladı. Önlerine çıkan yapışkan sarmaşıkları ve Fırtına'nın bacağına dolanan ağaç köklerini keserken, nemli havada tatlı bir koku dolanıyordu. Uzunca bir süre, yıldırımın açtığı yolda rahatça ilerlediler. Ama çok geçmeden etrafları yine yapraklar ve dallarla çevrildi.

Sonunda boğucu orman yolundan çıktıklarında Tom, otlarla kaplı toprağın

yumuşadığını ve ayağının yere battığını hissetti. Elini kaldırıp, “Durun!” diye bağırdı diğerlerine.

Elenna, önlerindeki, bitkilerle gizlenmiş çamurlu suyu fark edince, “Bu bir bataklık!” dedi.

Geniş bataklık, iki yana doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Bataklığın kenarında yetişen ağaçların kökleri birer yılan gibi kıvrılarak suya dalıyordu. Soluna bakan Tom, bataklığın yapışkan, yeşil yüzeyinde birkaç kaya parçası gördü. Bataklığın üzerinde gezinen sisin arasından karşı kıyıyı görebiliyorlardı. Neyse ki diğer kıyı, o kadar uzak değildi.

“Karşıya nasıl geçeceğiz?” diye sordu Elenna.

İki yanındaki ağaçlara bakan Tom, sağa veya sola gitmenin çok daha zor olacağını fark etti. “Buradan geçerse, Canavara daha çabuk ulaşırız,” diye yanıt verdi.

“Gümüş ile Fırtına ne olacak peki?”

Tom, gönülsüzce, “Onları burada bırakmaktan başka çaremiz yok,” diye yanıtladı. “Burada kalmaları, bataklığı geçmeye çalışmalarından daha güvenli.”

Yerden uzun bir dal parçası alıp çamurlu suya batırarak, “Yalnızca belimize geliyor,” dedi. “Ama birimizin başı derde girerse diye beraber ilerlemeliyiz.”

Hemen yakındaki ağaçtan bir sarmaşık parçası kesti ve bir ucunu kendi beline, diğerini Elenna'nınkine bağladı.

Tom ve Elenna bataklığa ilk adımlarını atarken, Fırtına ile Gümüş kıyıda heyecanla

koşuşturuyorlardı. Tom, beline kadar yapışkan suya batmıştı. Dikkatle adım atsa da ayakları bataklık zeminine daha fazla gömülüyordu. Arkasına bakınca Elenna'nın da aynı durumda olduğunu gördü. Geride bıraktıkları Gümüş ve Fırtına da tedirgin bakışlarla onları izliyordu. Bataklıkta ilerlemeye çalışırken çıkardıkları ses, dev ormanda yankılanıyordu. Bataklıkla mücadele ederken Tom'un tüm duyuları harekete geçmişti.

Tehlike çok yakında; bunu hissedebiliyorum, diye düşündü. Hem de burnumuzun dibinde...

Kıyıya yaklaştıkça, sis daha da artmıştı. Tom aniden bir ses duyup durunca, arkasındaki Elenna ile çarpıştı. Az kalsın düşüyorlardı.

“O da neydi?” diye sordu Tom.

Kaşlarını çatan Elenna, “Ben bir şey duymadım,” dedi.

Tom kulak kabartınca, aynı sesi tekrar duydu. Çatırdayan dallardan çıkan bu ses, karşı kıyıdan geliyordu. Ormanda tek bir hayvan bile kalmadığına göre bu, tek bir anlama gelebilirdi:

Canavar onları bekliyordu!

Siste aniden masmavi, parlak bir ışıltı belirdi ve Tom, ağaçların arasında sürünerek ilerleyen, siyah bir gövde gördü.

Gövdenin iki yanında, gökkuşığı renginde yüzgeçler vardı.

“Bak,” diye fısıldadı Elenna’ya. “Ellik burada.”

Canavarın gövdesi öyle uzundu ki bir türlü bitmek bilmiyordu. Dev yılan, ormanın içinde akan bir dere gibi kayarak ilerliyordu. Tom, Canavarın dev gövdesinin altında ufak ama kuvvetli ayaklar bulunduğunu fark etti. Ellik, korkunç olsa da güzel bir yaratıktı.

“Sence bizi fark etti mi?” diye fısıldadı Elenna. O da Tom’la beraber kımıldamadan Canavarı izliyordu.

Ellik, kocaman başını kaldırıp suya göz gezdirdi. Kızıl gözlerindeki kötülük, bu mesafeden bile anlaşıyordu. Gözleri iki akkor parçası gibiydi ve Tom’a kan rengini hatırlatıyordu. Dev yılan, yavaşça kıyıya yöneldi. Ağzını açmıştı ve birer kılıca benzeyen dişleriyle saldırmaya hazırlanıyordu.

“Sanırım sorunun cevabını aldın,” dedi Tom. Kılıcını çekip kıyıya doğru koşarken, “Çabuk sudan çık Elenna! Çabuk!” diye bağırdı.

Ama hareket etmeyen Elenna, “Hayır, burada kendimizi daha iyi savunabiliriz,” dedi. Bir ok çekip yayına yerleştirerek, “Ellik kıyıda, bizse buradayız,” diye devam etti. “Bize ne yapabilir ki?”

Ellik, dişlerini bataklığa sokunca su, fokurdamaya başladı. Suyun altından mavi bir parıltı hızla kendisine doğru ilerlerken Tom’un gözleri, korkuyla açıldı. Sonra aniden zangırdamaya başladı. Göğsüne korkunç bir ağrı saplanmıştı.

Elenna’nın çılgınlığını bile zar zor duyuyordu. Sudan çıkmak için hareket etmesi gerektiğini biliyor ama kollarını

bile kıpırdatamıyordu. Bacaklarında adım atacak derman kalmamıştı... Çaresizce bataklığa gömüldü. Bataklığın çamurlu suyu, ağzına ve burun deliklerine dolarken, elinden hiçbir şey gelmiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

FIRTINA'NIN YARDIMI

Tom'un ciğerleri patlamak üzereydi. Başını çevirince, kendisi gibi batmakta olan bir karaltı daha gördü. Elenna olmalıydı bu. Tom, elini arkadaşına uzatmaya çalıştı ama yetişemedi.

Boğulacağız, diye düşündü çaresizce. Ve kurtulmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Silah tutan elini oynatmak şöyle dursun, gözlerini bile güçlkle kırpıyordu.

Peki, Ellik neredeydi? Uzun gövdesiyle suyun içinden kıvrılarak yaklaşıyor ve dev dişlerini Tom'a veya Elenna'ya geçirmeye hazırlanıyor olabilir miydi?

Tom, belinin etrafındaki sarmaşığın onu çekmeye başladığını hissetti. Bir şey, onu yüzey boyunca sürüklüyordu. Kendini zorlayarak sırtüstü döndü ve yüzünü sudan çıkarıp öksürerek boğazındaki çamurlu suyu temizledi. Kol ve bacaklarını yeniden hissedebiliyor, nefes alabiliyordu. Ciğerlerini nemli bataklık havasıyla doldurdu.

Gümüş'ün havladığını duyunca başını kaldırdı. Fırtına, ağzıyla ipi ortasından yakalamış, hem Tom'u hem de Elenna'yı kıyıya çekiyordu. Elenna'nın suda hareketsiz, yüzüstü yattığını görünce,

Tom'un yüreği ağzına geldi. Güçlü at, toynaklarını son bir hamleyle çamurlu sudan çıkarınca Tom, güçlkle doğruldu ve arkadaşını hemen sudan çıkarıp sırtüstü yatırdı. Elenna yüzünü ekşiterek öksürünce Tom, rahat bir nefes alıp gülümsedi. Çamurlu suyu tüküren Elenna da arkadaşının gülümsemesine karşılık verdi.

Dostuna sarılan Tom, “İyisin, değil mi?” diye sordu.

O sırada, başını sallayan Elenna’nın yanına gelen Gümüş, sahibesinin yüzünü yalamaya başladı.

Fırtına da sarmaşığı yere bırakmış, burnunu Tom’a sürtüyordu.

Atına hayretle bakan Tom, Fırtına’nın yumuşak burnunu okşadıktan sonra, “Teşekkür ederim,” dedi. “Sen... Sen bizim hayatımızı kurtardın!”

Tom, parmak uçlarını hâlâ hissedemese de ağrısı giderek azalıyordu. Fakat kılıç tutan elinde garip bir sızı vardı. Elini açınca, kılıcın kabzasının derisini korkunç bir şekilde yakmış olduğunu gördü. Yarası kabarmış ve kıpkırmızı olmuştu. Gözlerine kaçan suyu temizleyip etrafına bakınarak

kılıcını aramaya başladı. Suyun üzerine göz gezdirirken, kılıcın ilerideki yosunların arasında olduğunu fark etti. Sağlam eliyle kılıca uzandı ve onu yosunların arasından çekip aldı.

Yavaşça ayağa kalkan Elenna, “Nasıl bir Canavarın böyle büyük bir gücü olabilir ki?” diye sordu.

“Buna benzer bir Canavarla şimdiye dek hiç karşılaşmadık,” diye yanıtladı Tom.

“Yeteneği, ne kaba kuvvete ne de kurnazlığa dayanıyor.” Sonra kaşlarını çattı. “Üzerime yıldırım düşmüş gibiydi! Böyle bir Canavara nasıl karşı koyabiliriz?”

Fakat Canavar, gözden kaybolmuştu. Su artık durulmuştu ve orman, her zamankinden daha sessizdi.

“Ellik’in suda olduğunu sanmıyorum,” dedi Elenna. Bir yandan da gözleriyle bataklığı taramaya devam ediyordu. “Öyle olsaydı kabarcıklar ya da halkalar görürdük. Bence Ellik, hâlâ diğer kıyıda.”

Ve bizi bekliyor, diye düşündü Tom.

“Sudan tekrar geçmeyi deneyemeyiz,” dedi Elenna’ya. “Bir dahakine bu kadar şanslı olmayabiliriz. Başka bir yol bulmalıyız.”

Yorgun adımlarla kıyıda ilerlemeye başladılar. Kıyafetleri, çamurlu su yüzünden berbat kokuyordu. Ama ışığın bile yolunu zor bulduğu, bunca dalla kökün arasından ilerlemek çok zordu. Tom, elini yakan acıyı görmezden gelip Fırtına’nın bacaklarına dolanmış kökleri temizlemeye çalışıyordu. Gümüş ise her zamanki gibi çevik

hareketlerle köklerin arasından zıplayarak ilerliyordu.

Birden, “Şuraya bak!” diye bağırdı Elenna. Ağaçların arasındaki bir yeri işaret ediyordu. “Şu taşlara basarak karşıya geçebiliriz!” Tom, bataklığın karşı kıyısına kadar uzanan taşları inceledi. Sonra Fırtına’ya dönüp, “Üzgünüm oğlum,” dedi. Dizginleri yakındaki bir dala bağlarken “Bizi yine kıyıda beklemek zorunda kalacaksın,” diye açıkladı.

“Birbirinize göz kulak olun,” diyerek Gümüş’e doğru eğildi Elenna. Akıllı kurt, Fırtına’nın yanına uzanıp başını patilerinin üzerine koydu.

Tom, hemen ardındaki Elenna ile birlikte dikkatle taşlara basarak karşıya geçmeye başladı. Üstleri kalın yosun tabakalarıyla kaplı olan taşlar, yapış yapıştı. Kılıcını sıkı

sıkı tutan Tom, gözlerini bataklıktan bir an olsun ayırmıyordu. Sis in içinden suya vuran cılız ışık, bataklıktaki yüzlerce ölü balığın pullarından yansıyor du. Ellik'in, Tom ve Elenna'yı az kalsın öldüren elektrik şoku, bataklıktaki zavallı balıklara fazla gelmişti.

Tom, son taşa da basıp karşı kıyının çamurlu toprağına atlayınca, Elenna da arkadaşını takip etti. Kıyıya adımını atan

kız, dengesini sağlamak için bir dala tutundu. Tom koluyla onu dürtünce başını kaldıran Elenna, garip bir manzarayla karşılaştı. Önlerindeki ağaçta asılı duran, saydam ve tuhaf bir şey vardı. Tom, nemli havada sallanan bu cismi kılıcının ucuyla yokladı.

“Üff,” dedi Elenna ürpererek. “Ne ki bu?”

Soluk yeşil renkli orman ışığı saydam cisme vurunca, üzerindeki elmasa benzer şekilleri ortaya çıkardı. Tom, o anda bunun ne olduğunu anladı.

“Bu, Ellik’in derisi,” dedi Elenna’ya. “Her yılan gibi, Ellik de deri değiştirmiş. Eski derisini de burada bırakmış olmalı.”

Elenna, derinin ağaçlar boyunca ilerlediğini fark edince gözleri kocaman oldu. “Yılanlar eski derilerini küçük geldiği

için değiştirir,” dedi hayretle. “Öyleyse bu yaratık gerçekten çok büyük olmalı!”

Karşılarında asılı duran deri perdeyi kılıcıyla yaran Tom, “Bunu öğrenmeye çok yaklaştık,” diyerek açtığı karanlık yola daldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

SAKLAMBAÇ

Buradaki ağaçlar öncekilerden daha uzun ve daha kalındı. Tom ve Elenna, Sisli Orman'ın derinliklerine doğru ilerledikçe yıldırımın verdiği zararın ne kadar büyük olduğunu görebiliyorlardı.

Tom, nereye baksa devrilmiş ve yanmış ağaçlarla karşılaşıyordu. Bitkiler de kül olmuş, geriye üstünde dumanlar tüten, çıplak kayalar kalmıştı. Ağaçların arasında

telef olmuş pek çok hayvanla karşılaştılar. *Ormanın haline bakılırsa, onca hayvanın buradan kaçmak için birbirini ezmesine şaşmamalı,* diye düşündü Tom.

İçini dolduran öfkeyle dinçleştiğini hissetti. Bu Canavarla canı pahasına savaşmaya hazırdı.

Fakat Ellik'ten hâlâ hiç iz olmaması, Tom'un kafasını karıştırmıştı. Canavar onlardan saklanıyor muydu? Böylesine güçlü bir yaratığın onlardan saklanıyor olması, ona hiç mantıklı gelmiyordu. Belki de uçlarından kan damlayan dev dişleriyle bir yerlerde pusuya yatmıştı?

Ormanın içinden açıklığa çıkınca Tom, gözlerini yakan teri sildi. Karşılarında dev bir kayalık yükseliyordu. Kayalığın taşları

griydi ve parlak yüzeyindeki çatlaklarda yemyeşil eğrelti otları yetişmişti.

“Ellik nerede?” diye fısıldadı Elenna.

Tom, kayalığı dikkatle inceledi: Üzerinde on, belki on iki tane mağara vardı.

Mağaraların ağızları ise bir at arabasının kolaylıkla girebileceği kadar büyüktü.

Yani Canavar, bunlardan herhangi birinde olabilirdi.

Mağaraların en büyüğüne yaklaşan Tom, “Bunlardan herhangi birinde saklanıyor olabilir,” dedi Elenna’ya. Sonra eliyle diğer mağaraları işaret edip, “Sen şu taraftakileri kolaçan et, ben de buna bakayım. Bir şey bulursan bana hemen seslen,” diye ekledi.

İlk mağara, Tom’un adım atmasıyla aniden hayata döndü. Küçük bir fare ailesi bacaklarının arasından fırlayıp ışığa doğru

kaçınca Tom, irkilerek havaya sıçradı. Kalp atışları normale dönünce, kendi kendine gülümsedi. Demek ki Ellik *tüm* ormanı yerinden etmeyi başaramamıştı.

Ama mağaranın içi, Canavarın gezinmesi için çok ufaktı. Mağaradan çıktı ve kılıcını kaldırıp yandaki mağaranın önüne geldi. Elindeki korkunç acıyla yüzünü buruşturdu. Elindeki yanık, Ellik için bir başka avantaj demekti. Kılıcını sol eline attıktan sonra denemek için daireler çizmeye başladı. Sol elini sağ kadar iyi kullanamıyordu ama Gwildor topraklarındaki Görev sayesinde buna hazırlıklı sayılırdı. Denizlerin Hâkimi Krabb sağ elini zehirle felç edince, bir süreliğine sol eliyle kılıç kullanmak zorunda kalmıştı.

O sırada koşarak Tom'a katılan Elenna, heyecanla, "Diğer mağaralarda hiçbir şey yok," dedi. "Buna yeni mi giriyorsun?"

Tom başını sallayınca, omuz omuza mağaraya girdiler. Bir yokuşu aştıktan sonra, çok daha büyük bir mağaraya ulaştılar. Mağaranın tavanı, bir kulübenin üç, dört katı yükseklikteydi. Yerdeki dikitler ve tepedeki sarkıtlar, üzerlerine kapanacak dişlere öylesine benziyorlardı ki, kendilerini bir devin ağzındaymış gibi hissettiler. Canavardan ise hâlâ bir iz yoktu.

Mağaranın kalanı da bomboştı. Buldukları bir yarığı kullanarak son mağaradan da çıktılar. Yarık öyle dardı ki arasından zar zor geçmişlerdi.

Mağaradan çıkınca, havadaki sisin daha da arttığını gördüler. Yere oturan Elenna,

“Sanki saklambaç oynuyoruz!” diye söylendi öfkeyle. Bu sırada uzakta yanıp sönen gri geçide bakan Tom, yüzünün ıslandığını fark etti. Sis bulutunu delen yağmur damlaları, giderek hızlandı.

“Mağaraya dönüp yağmurun dinmesini bekleyelim mi?” diye sordu Elenna.

Biraz düşünen Tom, “Şu an Canavarı bulmamız daha önemli,” diye yanıtladı. “Ağaçlığa geri dönmeliyiz.”

Yağmur, daha da hızlanmıştı. Normalde onlara enerji verecek bu yağmur, ormandaki bunaltıcı sıcak yüzünden çekilmez bir hal almıştı. Yağmurun tek iyi yanı ise giysilerindeki çamuru temizlemiş olmasıydı.

Tom, sis bulutunun kapladığı ağaçların arasından geçerken ürperdi. Başını indirip

koluna bakınca, tüylerinin diken diken olduğunu gördü.

“Tom, tüyelerine bak!” diye bağırdı Elenna. “Dimdik olmuşlar!”

Elenna’nın rüzgârda uçuşurcasına dikleşmiş kahverengi saçlarına bakan Tom, “Seninkiler de,” diye yanıtladı. Ama havada en ufak bir esinti bile yoktu. Kalp atışları hızlanan Tom, “Bunun nedeni, Ellik’in yakınımızda olması,” diye söylendi. “Bundan eminim Elenna.”

Birden az ötedeki bitkilerin arasında mavi bir parıltı fark etti ve boğazı düğümlendi. İşte Ellik oradaydı. Mavili siyahlı gövdesiyle yanındaki ağaca dolanmaya başladı. Kızıl gözlerini Tom ve Elenna’dan bir an olsun ayırmıyordu. Çatallı dilini çıkarıp tısladı.

Yukarıdan Canavarın gövdesine düşen bir yağmur damlası, cızırdayarak buharlaştı ve havadaki sise karıştı. Bu sırada başlarının üzerinde çakan şimşek, gökyüzünü ikiye ayırdı.

Tom'un aklına bir fikir gelmişti. "Ellik'i açıklığa çekeceğiz," dedi. "Eğer onu ağaçlardan uzaklaştırırsak belki başına yıldırım düşmesini sağlayabiliriz."

Elenna ile Tom, kayalığa doğru gerilemeye başladılar. Elenna, okuyla Canavarın başına nişan almıştı. Tom ise kılıcını hâlâ sol elinde tutuyordu.

Ellik, gözlerini yavaşça kırpıp dolandığı ağacı bıraktı. Açıklığa yaklaşırken, kızıl gözlerinin iki yanındaki rengârenk yüzgeçlerini açmıştı. Başının üzerinde fırtına bulutları gürlüyordu. Tom, son anda yıldırımın kendi üzerlerine de düşebileceğini fark edip endişelendi.

Neyse ki sisi aniden delip geçen yıldırım
Tom ve Elenna'ya değil, Ellik'e isabet etti.

Yumruğunu havaya kaldıran Elenna
coşkuyla, "Onu hakladık!" diye bağırdı.

Fakat Canavar, eskisinden de göz alıcı bir şekilde parlamaya başlamıştı. Dev yılan, kızıl gözlerini Tom ve Elenna'ya dikti.

“Hayır!” dedi Tom yutkunarak. Korkunç bir hata yaptığını anlamıştı. “Yıldırım ona zarar vermiyor, aksine gücüne güç katıyor!”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ÖLÜMCÜL ENERJİ

O an, Tom'un kafasında tüm taşlar yerine oturmuştu. Sisli Orman'a düşen garip yıldırımlar... Sudaki mavi enerji... Ve şimdi de Canavarın her zamankinden daha da güçlü olması... Tom, kalkanını sırtından çıkarıp eline alarak Ellik'i süzdü.

Canavarın gökkuşağı renklerindeki yüzgeçleri dalgalanırken, gövdesi de yıldırımın gücüyle parlıyordu. Ellik korkunç

ağzını açıp tıslayınca Tom, taş kesilmiş gibi kalakaldı. Canavar başını kaldırıncaya dev dişleri ortaya çıktı ve ağzından çıkan ölümcül yıldırım, hızla Tom ve Elenna'ya yöneldi.

Tom eğilip kalkanını kaldırıncaya yıldırım, tüm gücüyle tahta kalkana çarptı. Darbenin etkisiyle kemiklerinin zangırdadığını

hisseden Tom'un ayakları yerden kesilmişti. Etrafını saran bembeyaz, kör edici ışık yüzünden bir an hiçbir şey göremedi.

Kendine gelince, kalkandaki yanık izlerini ve üzerinde tüten dumanı fark etti. Tehlikeyi göze alıp arkasına bakarak, "Elenna!" diye seslendi. Dumandan arkadaşını göremiyordu. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim, merak etme!" diye bağırdı Elenna.

Tom, şimdi etrafını yeniden görebiliyordu. Elenna, parlak kayalardan birinin üzerine tırmandı ve gönderdiği ok, Canavarın kalın derisine saplandı. Vakit kaybetmeden fırlattığı ikinci ok da ilkinin yakınına isabet etti. Ellik, öfkeyle tıslasa da gözlerini Tom'dan ayırmadı.

Gerilemeye başlayan Tom, “Onu ağaçların arasına çekeceğim!” diye bağırdı Elenna’ya.

Ellik bir başka yıldırım daha gönderince Tom son anda eğilerek kurtulmayı başardı. Onu ıskalayan yıldırım yakındaki bir çalılığa çarpınca, çalılık alev aldı. Tom arkasına dönüp ağaçlara doğru koşmaya başladı. Korkunun Şimşegi Ellik, peşinden gelirken yıldırımlar yağdırmaya devam ediyor, önüne çıkan ne varsa ateşe veriyordu. Canavarın gönderdiği yıldırımların gücü her atışta azalıyor gibiydi ama Tom, bundan bir türlü emin olamıyordu. Ellik’in gönderdiği son yıldırım ilerideki bir ağaca çarpmış, ağaç alev alev yanmaya başlamıştı. Yanan dalların, üzerine düşeceğini fark eden Tom, kalkanını kaldırarak kendini korudu.

Ellik'in saldırılarını savuşturmaya devam ederek ağaçlara yöneldi. Artık yıldırımların giderek zayıfladığından emindi. Arkasına bakınca, Canavarın dev gövdesini ormanda zorlukla sürüklediğini gördü. Ellik'in doğup büyüdüğü yer, burası değildi. Tom, Canavarın bu yüzden her saldırıyla gücünü kaybettiğini, yavaşladığını fark etti. İçi umutla dolmuştu.

Demek Ellik'in de zayıf bir yönü varmış,
diye düşündü.

Ağaçlar aniden seyrelince, Tom az kalsın yere düşüyordu. Kendisini bir başka açıklığın ortasında buldu. Ellik, yolunu kesen ağaç ve çalıları umursamadan ezip geçiyor, Tom'u kovalamaya devam ediyordu. Gözlerinde büyük bir nefret vardı. Bir yıldırım daha göndermek için

başını kaldırdı. Fakat dişlerinin arasından çıkan tek şey, cılız bir duman bulutu oldu. Gövdesindeki mavi pırıltı tamamen sönmüş, derisi eskisi gibi simsiyah olmuştu. Dev yılan, boş bir çuval gibi yere yığıldı.

Tom, elini kılıcından ayırmadan Ellik'e yaklaştı. Önceki Görevleri sayesinde, Tavana'nın Canavarlarını öldürmek zorunda olmadığını biliyordu.

Canavarlara merhamet etmeli, onları evlerine geri göndermeliydi.

“Elenna! Ellik’in gücü tükendi!” diye bağırdı Tom. “Artık bize zarar veremez. Gel de...”

O sırada gökyüzünde ani bir parıltı belirdi. Tom, gözlerini düşen yıldırımın parıltısından korumak için kalkanını kaldırmak zorunda kalmıştı. Kalp atışları hızlanarak, *olamaz*, dedi içinden. Fakat kalkanını indirdiğinde korktuğunun başına geldiğini gördü; yıldırım Ellik’in üzerine düşmüştü. Dev Canavar yine parlıyor, tüm gövdesi, yıldırımın gücüyle dolup taşıyordu. Yüzgeçlerini açarak kırmızı gözlerini Tom’a çevirdi.

Tom, üzerine gelen beyaz ışığı fark edince kendini hemen kenara attı. Tam zamanında harekete geçmiş, arkasındaki ağaç, bir anda küle dönmüştü.

Ellik'i yıldırımların erişemeyeceği bir yere çekmeliyim, diye düşündü.

Ama nereye gidecekti?

Canavar tıslayıp bir yıldırım daha gönderince Tom, Ellik'in arkasına doğru

yuvarlandı. Yeniden koşmaya başlarken, yanındaki ağaç alev almış, onu neredeyse canlı canlı kızartmaya başlamıştı. Kendini yakındaki bir dala fırlatan Tom, takla atarak dalın tepesine ıktı.

Ağacın keskin kabukları, yanık eline sürtünüyor ve bunları yapmak dayanılmaz bir acı veriyor olsa da başka şansı yoktu. Eğer yeterince yükseğe tırmanabilirse, belki kurtulabilirdi.

Altındaki ağaçlar yanıyor, dumanlar yukarı doğru yayılıyordu. Tom aşağı baktığında, Ellik'in kıvrıla kıvrıla onu aradığını gördü. Canavar onu tekrar bulana kadar, güvendeydi.

Ellik'in gövdesi yeniden sönmeye başlamıştı. Bulunduğu daldan Canavarı izleyen Tom, dev yılanın çatallı dilini çıkararak avını aradığını görebiliyordu.

Sessizce daldan dala atlayıp Ellik'i gözden kaybetmemeye çalıştı. Dalların arasından bakınca, Elenna'nın hâlâ bıraktığı kayalıkta olduğunu görebiliyordu. Elini sallayarak

kızın dikkatini çekmeye çalıştı. Arkadaşının onu gördüğünden emin olunca parmağıyla aşağıyı gösterip Ellik'in geldiğini işaret etti. Elenna, bir an önce saklanmalıydı!

Arkadaşı da bulunduğu kayalıkların altını işaret edip sessizce bir şey söylemek istermiş gibi ağzını oynatıyordu. Gözlerini kısan Tom, Elenna'nın ağzına daha dikkatli baktı. Galiba, "Mağaralar," diyordu.

Tom'un aradığı cevabı Elenna çoktan bulmuştu! Eğer Ellik'i daha önce keşfettikleri mağaraya sokabilirse yıldırımlar ona ulaşamazdı. Ama Ellik onu küle çevirmeden mağaraya nasıl girecekti?

Aniden bir çatırdama duydu ve üzerinde durduğu dal, sallanmaya başladı. İrkilerek etrafına bakınca, fark etmeden ağacın gövdesinden uzaklaştığını fark etti.

Dal, Tom'un ağırlığını artık taşıyamıyordu ve kırılmak üzereydi. Ümitsizce bağırarak ağacın gövdesine doğru atıldı. Bu sırada kırılan dal da *güm!* diye yere düştü.

Nefesini tutarak gövdeye sarılan Tom, aşağı bakınca Ellik'in öfkeyle parlayan kan kırmızı gözlerini ona diktiğini gördü.

O sırada gökten düşen korkunç bir yıldırım Ellik'i, Tom'un daha önce hiç görmediği kadar güçlendirdi. Dev Canavar, ağacın gövdesine dolanarak tırmanmaya başladı.

Artık Tom'un kaçabileceği hiçbir yer kalmamıştı...

DOKUZUNCU BÖLÜM

YENİLGİ

Ellik, kaslı gövdesini yukarı doğru çekerek hızla Tom'a doğru yaklaşıyordu.

Kapana kısıldım, diye düşündü Tom.

Canavar, çenesini açıp yıldırım gönderince Tom'un boşluğa atlamaktan başka çaresi kalmamıştı. Yıldırım, Tom'un az önce bulunduğu yere çarptı ve ağacın tepesi büyük bir patlamayla alev aldı.

Tom ellerini çılgınca savuruyor, yere çarpmadan bir Őeylere tutunmaya çalıŐıyordu. Saę elinin altında bir sarmaŐık hissedince çektiği korkunç acıya rağmen ona tutundu ve ileri geri sallanmaya baŐladı. Bu sırada kınından fırlayan kılıcı, çalılıkların arasına dūŐtı. Ama Őu an kılıcını dūŐünecek durumda değildi çünkü Ellik, ağaçtan inmeye baŐlamıŐtı. Dolandığı gövdeden uzanıp korkunç diŐleriyle Tom'u kapmaya çalıŐtı ama Tom, ileri geri sallanarak saldırıdan son anda kurtuldu.

Bacaklarını ne arkaya sallayarak bulunduğu sarmaŐıktan bir diğerine atladı. Omzu ve kolları yorgunluktan yanmaya baŐlasa da Őu an pes edemezdi. Çünkü bu yükseklikten kendini bırakırsa dūŐp boynunu kırabileceğini biliyordu.

Bir maymun gibi bir sarmaşıktan diğerine geçerek mağaralara yöneldi. Ellik de ağacın altındaki köklerden kurtulup onu takip etmeye başlamıştı. Son sarmaşığa gelince aşağı atlamak zorunda kalan Tom, düşüşünü yavaşlatmak için yerde yuvarlanmaya başladı. Bu sırada kalkanı da fırlayıp gitmişti. Kendini mağaraların

önündeki açıklıkta bulan Tom, etrafına bakınsa da Elenna'yı göremedi.

Ama onu arayacak vakti yoktu. Sendeleyerek ayağa kalktı. Mağaraya az bir mesafe kalmıştı. Fakat Ellik de ağaçların arasından çıkmış, Tom'a epey yaklaştı. Dev yılan, başını kaldırıp ağzını açınca dişlerinin arasında mavi kıvılcımlar dolaşmaya başladı.

Tom kaçmaya çalıştı ama yorgun bacakları istediği kadar hızlı hareket edemiyordu.

Buraya kadarmış, diye düşündü. Sonu gelmişti.

Ellik'in gönderdiği yıldırım, doğruca Tom'a yöneldi. Fakat tam ona çarpacakken Elenna, elinde Tom'un kalkaniyle koşup arkadaşının önüne atladı.

Yıldırım *gümmm!* diye kalkana çarpınca Tom, bir an sağır olacağını sandı.

Fakat cesur Elenna kendini hemen toparladı ve Tom'u kolundan tutup kayaların arkasına çekti.

Tom, nefes nefese, "Ellik'i mağaranın içine çekmeliyiz, böylece yıldırımlar onu tekrar güçlendiremez," diye açıkladı.

Elenna ile ikisi, kayalara göz gezdirdiler. Mağaranın girişiyle aralarında yirmi adım vardı.

"Mağaraya koşarsak Canavar bizi görür," dedi Elenna.

"Zaten bizi görüp takip etmesini istiyoruz," diye karşılık verdi Tom. "Sadece mağaraya koşabilecek kadar zamana ihtiyacımız var."

Tom, saklandıkları yerden, Canavarın dev başını sağa sola çevirerek onu aradığını görebiliyordu. Etrafına bakınıp Canavarın dikkatini dağıtacak bir şeyler bulmaya çalıştı. Birazcık zaman kazanabilirlerse mağaraya kolayca kaçabilirlerdi. Yerden küçük bir kaya alıp tüm gücüyle Canavarın kuyruğuna doğru fırlattı. Ellik, tıslayarak başını çevirdi ve arkasına bir yıldırım gönderdi. İşte bu, bekledikleri fırsattı! Elenna ile ikisi, var güçleriyle mağaraya doğru koşmaya başladılar. Ellik, hızla önüne döndü ve üzerlerine bir yıldırım daha gönderdi. Tom ve Elenna, hemen arkalarına düşen yıldırımın şiddetiyle mağaranın içine uçtular.

Alnını silen Tom, “Ellik bizi içeriye kadar takip edecek,” dedi. Kılıcı olmadan kendini savunmasız hissediyordu ama

yine de Canavarla dövüşmek zorundaydı.
“Gidebildiğimiz kadar derine gidelim.”

Mağaranın ağzını cılız bir ışık aydınlatıyordu. Aniden Ellik’in dev kafası mağaranın girişini kapladı. Hemen arkasından Tom’un yanındaki dikiTLere çarpan bir yıldırım, gidecekleri yolu çökertti. Bir çıkıntıya basarak zıplayan Tom, yıkıntının diğer yanına geçip

mağaranın içine doğru ilerlemeye başladı. Ama Elenna'yı göremiyordu.

Ellik, bir an tereddüt ettikten sonra, sürünerek içeri girmeye başladı. Uzun gövdesiyle dikitlerin arasından kıvrılarak ilerliyor, Tom'u bulmaya çalışırken etrafa yıldırımlar yağdırıyordu. Mağaranın içi her bir yıldırımla gündüz gibi aydınlanıyor, sonra tekrar karanlığa gömülüyordu. Tom, darbenin şiddetiyle düşmeye başlayan sarkıtlardan kurtulmak için duvara yaslandı.

Mağaranın ilerisi karanlıktı ve Tom, düşmemek için daha yavaş ilerlemek zorundaydı. Önündeki çıkıntıya tırmanınca, mağaranın sandığı kadar derin olmadığını fark etti. Aceleyle etrafına bakınınca Elenna'nın mağaranın girişine saklandığını gördü. Dostu, elinde yayıyla Canavarı

bekliyordu. İleride yüksek bir çıkıntı daha gören Tom, oraya ulaşabileceğinden emin değildi.

Ellik, aradaki farkı hızla kapatıp Tom'un karşısında bir kule gibi yükselmeye başladı. Aralarında on adım bile yoktu. Başındaki yüzgeçleri açınca Canavarın duvara vuran gölgesi daha da korkunç bir hal aldı. Tom, sırtını duvara dayamıştı ve kaçabileceği

hiçbir yer yoktu. Canavar ağzını açınca gözlerini kapadı ve kendini olacaklara hazırlamaya çalıştı.

Fakat hiçbir şey olmadı... Tom gözlerini açtığı anda, Canavarın uzun gövdesinin dikişlere dolandığını ve kendini kurtarmaya çalıştığını gördü. Ellik, ümitsizce tıslıyordu.

“Gücü tükendi!” diye bağırdı Elenna’ya. “Artık sıra bizde!”

Tom, çıkıntıdan aşağı atladı ve yerdeki kopmuş dikişlerden birini kavradı. Nemden yapış yapış olan dikiş, bir demircinin çekici kadar ağırdı. Tom, onu güçlkle başının üstüne doğru kaldırdı ve sendeleyerek Ellik’in yanına kadar gitti. Canavar öfkeyle kıvranıp tıslamaktan başka bir şey yapamıyordu. Dev yılan, nihayet Tom’un merhametine kalmıştı.

Tom, Ellik'in yakut kırmızısı gözlerine bakıp, "Artık yolun sonuna geldin Ellik!" diye bağırdı. "Seni evine gönderme zamanı."

Ellik, başını yere yasladı. Gözlerindeki nefret kaybolmuş, yenildiğini anlamıştı. Tom, elindeki dikiti Ellik'in yanına attı.

Canavar, onu az kalsın öldürecekti ama Tom, Ellik'ten nefret etmiyordu.

O, Malvel'in kötü büyüsü yüzünden evinden koparılıp hiç tanımadığı bu topraklara atılmıştı. Tom, onun tüm bunları kaybolmuş ve korkmuş hissettiği için yaptığını iyi biliyordu. Ve artık dev yılanın eve dönme vakti gelmişti.

Kaya duvarlar, aniden zangırdamaya başladı. Tüm mağara sarsılıyor, yukarıdan toz ve taş yağıyordu.

"Çık oradan Tom!" diye bağırdı Elenna. "Mağaranın tavanı üzerine çökecek!"

ONUNCU BÖLÜM

KAVUŞMA

Tom, mağaranın üzerinde açılmaya başlayan deliğe bakarken dengesini kaybetmemeye çalıştı. Fakat bir gariplik vardı; mağara üzerlerine çökmüyordu.

Tom, hemen mağaranın girişine doğru koşup Elenna'nın kolunu yakalayarak, "Meraklanma!" dedi. Hayretten kahkahalar atıyordu. "Şuraya baksana! Kayalar düşmüyor, yükseliyor!"

Hayatında gördüğü belki de en olağanüstü şeydi bu. Mağaranın yıkıntıları içeri göçmek yerine, daireler çizerek yükseliyordu. Tavandaki en büyük kaya da kopunca, gökteki dev geçit ortaya çıktı. Geçit, her zamanki gibi capcanlıydı. Fıçı büyüklüğündeki kayalar yükselmeye devam ederken Tom, Elenna'nın kolunu tutup onu duvar tarafına çekti. Duvara yaslandılar ve sarkıtlarla dikitlerin geçide doğru ilerlemesini izlediler.

Zorlukla yutkunarak, “Bu inanılmaz!” dedi Elenna.

Geriye bir tek Ellik kalmıştı. Canavar mavi-siyah, dev bir kurdele gibi göğe yükselmeye başladı. Onca sarkıt ve dikit, mucize eseri ona hiç zarar vermemişti. Saydam yüzgeçleri, üzerlerine ışık vurunca

parlayıp içeriyi gökkuşığı renkleriyle
doldurdu. Yükselmeye devam eden
Canavar, tavandaki delikten çıkıp geçide

doğru süzüldü ve geçidin içinde ufacık bir noktaya dönüşene kadar uzaklaştı. Ellik'in gözden kaybolmasıyla beraber geçit de iki yandan içe doğru kapanıp yok oldu. Son bir parıltının ardından gökyüzü eskisi gibi tertemizdi.

Mağara yeniden sessizliğe bürünmüştü. Geçidin kapanmasıyla birkaç ufak taş parçası yere yuvarlandı.

"Ellik, gerçekten de evine döndü," dedi Elenna coşkuyla. "Başardın Tom!"

"*Biz* başardık," diye düzeltti onu Tom. "Eğer Canavarı mağaraya çekmeyi akıl etmeseydin, şimdiye ikimiz de ölmüştük."

Yorgun adımlarla mağaradan çıktılar. Tom, üzerinde yanıklar bulunan kalkanını kayalıkların önünden aldı. Elenna da kılıcı bir ağacın altında bulup ona getirmişti.

Tom, dönüş yolunu zihnine kazınmışçasına net hatırlıyordu. Kemerindeki sarı mücevhere teşekkür edercesine dokundu ve Elenna'ya çalılıkların arasından yol göstermeye başladı. Ardından açıklığa ve kayalıkların etrafından dolaşıp bataklığa döndüler.

Tom ve Elenna karşıya geçmek için taşlara adım atar atmaz Gümüş, heyecanla ulumaya başladı. Fırtına ise şaha kalkmış, toynaklarıyla havayı dövüyordu. Diğer yana ulaşır ulaşmaz kurdunun gri kürkünü okşayan Elenna, bir kahkaha atarak, "Tamam çocuklar, bu kadar yeter!" dedi. Kurt, patilerini sahibesinin omuzlarına koymuş, neşeyle yüzünü yalıyordu. Tom'un boynunu okşadığı Fırtına da mutlulukla kişnedi.

Yukarıdan bir gıklama duyan Tom, başını kaldırınca dala konmuş, yeşil bir papağan gördü.

“Hayvanlar da artık ormana dönebileceklerini anlamış olmalılar,” dedi.

Küçük bir karaca, zıplayarak ağaçların arasında koşuyordu.

“Orman yakında normale dönecektir,” diyerek gülümsedi Elenna.

Aniden başlarının üzerinden bir şey geçince Tom, nefesini tuttu. Bir şahindi bu. Mavi-gri kanatlarını kapatan kuş, yosunlu taşlardan birine kondu ve sivri gagasını takırdatıp başını kaldırdı.

“Bu, Oradu’nun şahini değil mi?” diye sordu Elenna.

Tom, tam yanıt vermek için ağzını açmıştı ki arkadan bir ses duyuldu: “Elbette öyle!”

Tom ve arkadaşı arkalarına dönünce, ağaçların arasında duran Oradu'nun hayali görüntüsüyle karşılaştılar. Tavana'nın iyi büyücüsü, her zamankinden daha gerçek görünüyordu. Üzerinde elbisesi, başında şapkası ve elinde asası vardı. Yüzü hâlâ hayalet gibiydi ama büyücünün gerçek haline kavuşmasına az kaldığı belliydi.

Gülümseyerek söze giren Oradu, her zamanki babacan sesiyle, "Hepinizi tebrik ediyorum," dedi. "Ellik, eşsiz çabanız sayesinde evine döndü. Bu sayede ben de bir eşyama daha kavuştum." Elbisesinin içinden küçük, demir bir kazan çıkardı. Tamamladıkları her görevle iyi büyücünün güçleri de geri geliyordu. Çok yakında gücü tamamen yerine gelecek ve Malvel'le karşılaşmaya hazır olacaktı.

“Annem nasıl?” diye sordu Tom. “Ve umarım Dalaton da iyidir. Annem onu bir kahraman olarak eğitmeyi başardı mı? Hâlâ Malvel’in kalesindeler mi?”

“Freya ve Dalaton gayet iyi gidiyorlar,” diye yanıtladı Oradu. “Malvel’e karşı başlatacağımız savaşa hazırlanmaya devam ediyorlar. Hem artık başka arkadaşları da var.”

Elini kazanın üzerinden geçirince kazandan kıvılcımlar çıkmaya başladı. Hemen ardından bir görüntü belirdi. Freya ve Dalaton'un yanında beş Canavar vardı. Bunlardan biri de Ellik'ti. Dev yılan, başını kaldırmış, dilini çıkararak tıslıyordu.

"Bunlar Tavania'da yardım ettiğimiz Canavarlar!" dedi Tom.

Oradu başını salladı. "Malvel'in büyüünden kurtuldular ve güçlerini bu krallığın iyiliği için kullanmaya hazırlar."

Tom, Dalaton'un bu kadar değiştiğine inanamıyordu. Tavania'da tanıştıklarında hantal ve şişman olan o adam gitmiş, yerine gerçek bir savaşçıya benzeyen, güçlü biri gelmişti.

Oradu'nun elindeki kazan, birden titremeye başladı. Kazanı üzüntüyle indiren

büyücü, “Henüz güçlerimin hepsi geri dönmüş değil,” dedi. “Şimdiye kadar her savaştan galip çıktınız. Ama son Canavar...”

Büyücü sözlerini tamamlayamadan titreşen görüntü, aniden yok oldu. Ardından Oradu’nun eşyaları sihirle küçülüp Fırtına’nın eyer çantasına döndü. Şahin de ağaçların arasından uçarak gözden kayboldu.

“Son bir Canavar...” dedi Elenna. “Sonra Tavana, güvende olacak.”

Kaşlarını çatan Tom, “Keşke,” diye araya girdi. “Ama Malvel tahtta oturduğu sürece, asla güvende değil.”

“Onu daha önce de yendik!” dedi Elenna. “Bunu yine yapabiliriz!”

Tom, cesur dostuna ve yanı başındaki Fırtına ile Gümüş’e baktı.

Böyle arkadaşları varken her Görevin üstesinden gelebileceğine emindi.

THE
JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

Volume 100, Part 1, 2000

January 2000

Published by the Royal Anthropological Institute of Great Britain and France

Subscription prices (which include postage) for institutions are £100 net (US \$160 in the USA, Canada and Mexico) per volume. Single issues are £12 net (US \$20 in the USA, Canada and Mexico). The subscription price for libraries in the USA, Canada and Mexico is £120 net (US \$192) per volume. The subscription price for individuals ordering direct from the publishers and certifying that the journal is for their personal use is £45 net (US \$72 in the USA, Canada and Mexico) per volume. The subscription price for individuals ordering direct from the publishers and certifying that the journal is for their personal use is £45 net (US \$72 in the USA, Canada and Mexico) per volume. The subscription price for individuals ordering direct from the publishers and certifying that the journal is for their personal use is £45 net (US \$72 in the USA, Canada and Mexico) per volume.

Canavar Peşinde Serisi
yeni macera **KAYIP DÜNYA** ile
devam ediyor.

Karşınızda

KANATLI CANAVAR KARNİVORA

Arkadaşlarıyla bu kez Tavanıa adlı tuhaf
bir diyara gelen Tom, Büyücü Malvel
yüzünden buraya hapsolmuş altı yeni
canavara yardım etmek zorunda...

